

Arrest

nr. 164 919 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN loco advocaat D. VAN EENOO en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 3 januari 2014 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 oktober 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 2 november 2015 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 29/01/2014

U werd gehoord op 6 maart 2014 van 9.00 uur tot 13.00 uur, op 13 mei 2014 van 14.00 uur tot 17.50 uur en op 15 juli 2014 van 9.05 uur tot 13.00 uur op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Lippens, was tijdens de drie gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Shiraz. Tijdens uw dienstplicht bij de Sepah-e Pasdaran (het Korps van Revolutiewachters) kreeg u de kans te gaan studeren aan de militaire academie. U koos ervoor om deze kans te grijpen omdat een job in het leger voor een vast een zeker inkomen kon zorgen. In 07/1389 (Perzische kalender, stemt overeen met september – oktober 2010 in de Gregoriaanse kalender) kwam u terecht in de militaire academie. U volgde er een eenjarige opleiding. Na deze opleiding werd u aanzien als beroepsmilitair. In 08/1390 (oktober – november 2011) werd u gestationeerd in de Imam Hoessein kazerne in Shiraz. In 07/1392 (september – oktober 2013) kreeg u het bevel om naar Syrië te gaan deelnemen aan de oorlog. U moest hiervoor eerst veertig dagen speciale training volgen, vervolgens zou u vijftien dagen verlof krijgen om dan daarna naar Syrië te vertrekken. Toen u het nieuws vernam dat u naar Syrië zou moeten, werd u bevangen door stress. U wilde niemand vermoorden en zelf ook niet vermoord worden. Bovendien wilde u niet betrokken worden in een conflict in een land dat niet het uwe was. U kon evenwel niet anders dan, tegen uw zin, de training, die plaatsvond vanaf 01/08/1392 (23/10/2013), te volgen. Tijdens uw daaropvolgend verlof, van 10/09/1392 (01/12/2013) tot 25/09/1392 (16/12/2013), vroeg u zich af wat u aan het doen was. U voelde zich een verloren persoon tot uw oom aan moederszijde u voorstelde aan een smokkelaar die u naar Turkije zou brengen. U verliet Shiraz op 20/09/1392 (11/12/2013) en trok naar Urumieh (Iran). In de nacht van 24/09/1392 (15/12/2013) op 25/09/1392 (16/12/2013) stak u met de hulp van een smokkelaar de grens met Turkije over. Op 26/09/1392 (17/12/2013) kwam u aan in Istanbul (Turkije). Dit was de dag dat u zich eigenlijk terug op de kazerne had moeten melden. In Istanbul nam u het besluit naar België te komen. U reisde op illegale wijze naar België, waar u aankwam op 11/10/1392 (01/01/2014) en asiel vroeg op 03/01/2014. Na uw aankomst in België vernam u via een vriend in België, R. K., dat een paar dagen na afloop van uw verlofperiode mensen in burger die zich voorstelden als leden van het Ettelaat (de inlichtingendienst) van de Sepah-e Pasdaran bij uw moeder aan de deur waren geweest en vragen over u hadden gesteld. Ze wilden weten waarom u na uw verlof niet naar de kazerne teruggekeerd was. Ook gingen de autoriteiten bij uw vader langs om vragen over u te stellen. Tevens vernam u dat uw moeder en broer M., toen ze op het postkantoor waren om documenten (ook militaire en gerechtelijke) naar u te versturen, werden gearresteerd door mensen in burger. Na een paar dagen kwam uw moeder vrij, maar van uw broer M. was tot op het moment van uw gehoor op 15/07/2014 nog steeds geen spoor. Er werd gezegd dat hij niet vrijgelaten zou worden zolang u zich niet aanmeldt. Uw moeder werd bij haar arrestatie zodanig gemarteld dat ze er nog steeds de sporen van op haar lichaam draagt en nierklachten heeft gekregen. Ook hoorde u dat er via de militaire rechtbank een convocatiebrieff gekomen is dat u zich moest melden. Deze convocatie werd evenwel ingehouden door de autoriteiten bij de arrestatie van uw moeder en broer. Dezelfde avond van de arrestatie van uw moeder en broer kwamen er nogmaals mensen in burgerkledij van het Ettelaat van de Sepah bij uw moeder thuis langs; zij namen al uw bezittingen, documenten en computer mee. Uw zus, Mi., mocht door uw problemen niet langer naar haar werkplaats door de Herasat (veiligheidsdienst) van haar werk. Uw moeder en tante Ma. (tante aan moederszijde) gingen volop op zoek naar uw broer. Ze wendden zich tot de onderzoeksrechter, tot de vrijdagsimam en zelfs tot het hoofd van de strafrechtelijke macht in Iran, Sadeq Larijani, maar kregen geen toestemming voor een afspraak met deze persoon. U wenst niet naar Iran terug te keren uit angst levenslang opgesloten te zullen worden of de doodstraf te zullen krijgen op beschuldiging van het schenden van de regels (desertie).

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een duplicaat van uw shenasnameh (boekje van de burgerlijke stand); een duplicaat van uw rijbewijs; een kopie van een brief van uw zus waarin ze aangeeft dat alles goed gaat en waarin ze vraagt naar uw toestand; een kopie van een brief van uw tante Ma. waarin ze meldt dat uw moeder en broer M., toen ze documenten op de post gingen doen, gearresteerd werden en de documenten ingetrokken werden, en dat er nog steeds geen nieuws is van uw broer; twee verzendbewijzen van DHL waaruit blijkt dat er documenten naar R. K. werden opgestuurd door uw broer M. (op 30/12/2013, uw shenasnameh en rijbewijs) en uw zus Mi. (op 28/04/2014, de brieven van uw zus en van uw tante); een kopie van een brief die u geschreven heeft met onder meer de opsomming van een aantal documenten die u nog overmaakt aan het Commissariaat-generaal; een kopie van een attest d.d. 13/12/1392 (04/03/2014) waarin uw broer M. job in de nationale petrochemische industrie wordt bevestigd en waarin opgemerkt wordt dat uw broer sinds 28/11/1392 (17/02/2014) zonder aanvraag tot verlof niet meer aanwezig is geweest; kopies van een aantal medische attesten met betrekking tot uw moeder; een kopie van een aanvraag d.d. 10/12/1392 (01/03/2014) die uw moeder geschreven heeft voor een afspraak met de directie van de provinciale justitie naar aanleiding van de arrestatie van haarzelf en uw broer M. op het postkantoor op beschuldiging van o.a. het versturen van militair vertrouwelijke documenten naar het buitenland; een afprint van de officiële website van de Iraanse politie waarop informatie vermeld staat over welke

documenten Iraanse onderdanen moeten neerleggen om een paspoort te kunnen verkrijgen en waaruit blijkt dat militairen in dienst een toestemmingsbrief van de betrokken eenheid moeten neerleggen; diverse internetartikelen en een USB-stick over Iraanse strijdkrachten die naar Syrië gestuurd worden/werden.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiair beschermde kan toekennen. U heeft immers geenszins aannemelijk gemaakt dat u ten aanzien van Iran een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of dat u er een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Zo heeft u vooreerst tot op heden geen enkel begin van bewijs neergelegd dat u in Iran werkzaam was als militair bij de Sepah-e Pasdaran. U stelt dat alle documenten in verband hiermee (dienstplichtkaart, kaart van de Sepah, diploma's, foto's, alles i.v.m. trainingen, loonfiches e.d.m.) door de autoriteiten in beslag genomen werden hetzij op het moment dat uw moeder en broer documenten voor u gingen opsturen op 28/11/1392 (17/02/2014) en hierbij gearresteerd werden, hetzij bij de huiszoeking bij uw moeder thuis de avond van de arrestatie (CGVS I p. 4, 8, 12, 22; CGVS II p. 4, 5, 6, 9, 19; CGVS III p.5, 13). Het is evenwel geheel onaannemelijk dat er hoegenaamd geen enkel begin van bewijs van uw militair verleden bij uw familie is achtergebleven en dat werkelijk alles in beslag genomen zou zijn door de autoriteiten. Het is tevens geenszins overtuigend dat u, die al van bij het begin van de bijzondere training van plan was om weg te vluchten en dus reeds tijdens uw verlofperiode na deze opleiding - en dus op een moment dat er voor de militaire autoriteiten nog geen probleem was daar u nog niet gedeserteerd was - zou geweten hebben dat u Iran ging verlaten en niet meer ging terugkeren (CGVS III p.7) en, gelet op het feit dat u als militair redelijkerwijze kon inschatten dat u gezocht zou worden door de autoriteiten indien u na uw verlofperiode niet zou terugkeren, niet de nodige voorbereidingen getroffen zou hebben om hetzij zelf diverse documenten (identiteitsdocumenten, documenten i.v.m. uw militair verleden) persoonlijk mee te nemen, hetzij elders onder te brengen uit voorzorg dat deze in beslag genomen zouden worden. U stelde immers zeer goed op de hoogte te zijn van de werkwijze van de inlichtingendiensten (CGVS I p. 5). Ook uw verklaring dat u uw broer, toen hij u de duplicaten van uw shenasnameh en uw rijbewijs opstuurde, waarvan de DHL envelop d.d. 30/12/2013 het bewijs moet leveren, niet al meteen uw militaire documenten liet opsturen – op dat moment waren deze immers naar uw zeggen nog niet in beslag genomen door de autoriteiten, want dit gebeurde pas op 17/02/2014 – omdat u op dat moment (u was toen nog in Turkije) niet wist wat u nodig zou hebben voor uw interview, is niet aannemelijk. U was immers duidelijk van plan om door te reizen naar België en hier een interview te geven (CGVS I p. 7, 15; CGVS III p. 9, 11). Er kan dan ook van uitgegaan worden dat u, die een vervolgingsrelaas brengt op grond van uw militaire bezigheden, spontaan bewijzen in verband met uw verleden in het leger zo spoedig mogelijk, bijvoorbeeld samen met uw identiteitsbewijzen, zou hebben laten opsturen.

Gelet op het algeheel gebrek aan begin van bewijs van uw militair verleden en de vaststelling dat u hiervoor geen afdoende uitleg ter rechtvaardiging kan aanbrengen, wordt de geloofwaardigheid van uw verleden als beroepsmilitair bij de Sepah-e Pasdaran fundamenteel ondermijnd. Tevens kan hier nog worden gewezen op het feit dat u reeds in Iran een facebookaccount had onder uw eigen naam, ofschoon u stelde dat het voor militairen in Iran verboden is een facebookaccount te hebben (CGVS I p.8). Ook dit gegeven doet de nodige vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw militair verleden. Uw verklaring dat er verschillende personen zijn met uw naam en dat u gewoon dingen lijkt (CGVS I p. 8) doet aan deze conclusie, gelet op uw eerdere uitleg dat u goed weet hoe de inlichtingendiensten werken en u angst had dat zaken gecontroleerd worden (CGVS I p. 5), geen afbreuk.

Voorts rijzen er ernstige vragen bij de geloofwaardigheid van de aanhouding van uw moeder en broer op 28/11/1392 (17/02/2014) wanneer zij op de post documenten voor u gingen opsturen, waaronder militaire documenten en de convocatie van de militaire rechtbank (CGVS I p. 4; CGVS II p. 5). U verklaarde immers, zoals reeds gesteld, goed de werking van de Iraanse inlichtingendiensten te kennen en te weten dat alle post gecontroleerd wordt (CGVS I p. 5). Het is dan ook niet aannemelijk dat u 'gevoelige' documenten zoals militaire en gerechtelijke documenten, zomaar per post zou laten opsturen. Uw verklaring dat u zich moest haasten om documenten te verkrijgen, en dat u, indien u meer tijd had gehad tot het eerste gehoor op het Commissariaatgeneraal, geprobeerd zou hebben de documenten met een reiziger mee te geven in de plaats van ze op te sturen via de post (CGVS I p. 5), overtuigt niet. Immers, tussen uw aankomst in BE (01/01/2014), uw asielaanvraag hier (03/01/2014) en/of uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (27/01/2014), waar reeds naar documenten wordt gevraagd, enerzijds, en uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (06/03/2014) anderzijds zit immers een maand tot twee maanden waarin u ruimschoots de tijd had om uw documenten op een

andere wijze over te laten maken. Dat u niet had verwacht dat het zo erg zou zijn (CGVS I p. 5) overtuigt niet, temeer daar u, zoals reeds gesteld, aangaf dat in Iran alle post gecontroleerd wordt en u te kennen gaf zeer goed te weten dat officiële documenten het land niet uit mogen (CGVS I p. 5). Er kan aldus redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u kon weten dat het laten opsturen van militaire en gerechtelijke documenten voor problemen zou kunnen zorgen voor uw familie. Bijkomend is het geenszins aannemelijk dat uw zus op 28/04/2014 (zie datum op DHL envelop opgestuurd door Mi. J. in groene map), i.e. na de arrestatie van uw moeder en broer en de verdwijning van uw broer, andermaal via DHL documenten zou gaan opsturen naar uw vriend in België, R. K., i.e. hetzelfde adres als waar uw broer reeds eerder documenten naar opstuurde (zie datum op DHL envelop opgestuurd door M. J. in groene map) en daarmee zelf het risico zou nemen om ook gearresteerd te worden.

Een ander element dat uw geloofwaardigheid ernstig aantast, is de vaststelling dat de documenten die op 28/04/2014 verstuurd zouden zijn door uw zus onder meer een brief van uw tante bevatten waarin zij over uw problemen spreekt (CGVS II p. 4). Om deze brief te kunnen opsturen, zouden uw familieleden smeergeld hebben moeten betalen opdat enkel de voorzijde van de brief (het stuk geschreven door uw zus) gekopieerd zou worden bij verzending en niet de achterzijde (het stuk geschreven door uw tante) (CGVS II p. 10; CGVS III p. 14-15). Het is evenwel, gelet op het geheel van uw verklaringen over controles bij de post en het moeten betalen van smeergeld om informatie over uw problemen toch opgestuurd te krijgen, hoegenaamd niet aannemelijk dat, indien uw vrees voor de autoriteiten geloofwaardig zou zijn, quod non, uw familie het risico zou nemen om u een brief op te sturen waarin eigenlijk alleen maar informatie staat die u eigenlijk al allemaal wist (met name het nieuws over de arrestatie van uw moeder en broer). U vertelde er immers al over op het Commissariaat-generaal voor u deze brief ontving.

Verder is er sprake van incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen aangaande de zoektocht van de autoriteiten naar u bij uw familie. Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten twee keer bij uw moeder thuis langs kwamen: een eerste keer een paar dagen na uw verlof om te vragen waarom u zich niet opnieuw had aangemeld op de kazerne, en een tweede keer op de dag dat uw moeder en broer gearresteerd werden op de post (CGVS II p. 18-19). Tevens verklaarde u toen niet te weten of de autoriteiten bij uw vader thuis naar u waren gaan vragen toen u niet teruggekeerd was uit verlof. U zou dit bij de gesprekken met uw familie niet gevraagd hebben en stelde dat uw familieleden u volgens u bij de korte gesprekken die jullie voeren wel alles vertellen (CGVS II p. 18-19, 22). Bij uw derde gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat de autoriteiten één keer langs kwamen bij uw moeder, namelijk na de arrestatie van uw moeder en broer, en dat ze, gezien uw officieel adres bij uw vader was, wel degelijk ook bij hem waren langs gegaan om vragen over u te stellen (CGVS III p. 9-10). Geconfronteerd met uw van elkaar afwijkende verklaringen repliceerde u dat de autoriteiten kort na afloop van uw verlof bij zowel uw moeder als uw vader langs gingen (CGVS III p. 18). Een louter aanpassen van uw verklaringen biedt evenwel geen afdoende rechtvaardiging voor het vastgestelde verschil. Gevraagd waarom u bij uw tweede gehoor zei niet te weten of de autoriteiten bij uw vader waren langs geweest, repliceerde u dat u het toen niet zeker wist en dat u nog eens navraag heeft gedaan (CGVS III p. 18), wat dan weer niet strookt met uw eerdere uitleg dat u meent dat uw familieleden u wel alles vertellen (CGVS II p. 19). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat de autoriteiten volgens uw verklaringen nog een tweede keer bij uw vader kwamen, meer bepaald om een convocatie voor u aan hem te overhandigen (CGVS I p. 5-6; CGVS II p. 8; CGVS III p. 10). Over deze convocatie kon u evenwel maar bijzonder weinig informatie geven. U weet niet wat er precies in de convocatie stond en binnen welke periode u zich zou hebben moeten aanmelden bij de militaire rechtbank (CGVS II p. 9).

Een laatste element dat de ongeloofwaardigheid van uw relaas kracht bijzet, is de vaststelling dat het Ettelaat van de Sepah al een eerste keer bij uw moeder thuis zou zijn langs geweest op zoek naar u een paar dagen na afloop van uw verlof (CGVS II p. 18), i.e. een paar dagen na 25/09/1392 (16/12/2013). Er zou toen evenwel nog geen huiszoeking hebben plaatsgevonden. De agenten in burger zouden toen niet zijn binnengekomen en louter gevraagd hebben waarom u niet was teruggekeerd (CGVS II p. 18). Een huiszoeking vond volgens uw verklaringen pas plaats de avond van de arrestatie van uw moeder en broer (CGVS II p. 18, 19), i.e. op 28/11/1392 (17/02/2014) (een datum die blijkt uit het schrijven van uw moeder gericht aan de directie van de provinciale justitie, zie document 9 in groene map), i. e. ruim twee maanden na het eerste bezoek van het Ettelaat van Sepah. Het is, gelet op de door u beweerde desertie, geenszins aannemelijk dat de autoriteiten al niet meteen bij hun eerste zoektocht naar u de woning zouden hebben doorzocht.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan geen geloof gehecht worden aan uw militaire professionele bezigheden – en dus ook niet aan uw bewering dat u naar Syrië zou worden gestuurd en gedeserteerd bent en hierom gezocht wordt door uw autoriteiten -, noch aan de arrestatie van uw moeder en broer, noch aan de maandenlange verdwijning van uw broer, noch aan het feit dat uw moeder dermate

gemarteld werd dat zij er gezondheidsproblemen aan overhield, noch aan het feit dat uw zus niet langer naar haar werk mocht gaan.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. De duplicaten van uw shenasnameh en uw rijbewijs staven uw identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. De brieven van uw zus en van uw tante Ma. kunnen niet als een objectieve bron van informatie weerhouden worden. De verzendbewijzen van DHL bevestigen louter dat er bepaalde documenten naar u werden opgestuurd, niets meer. Het attest d.d. 13/12/1392 (04/03/2014) toont enkel aan dat uw broer sinds 28/11/1392 (17/02/2014) zonder aanvraag tot verlof niet meer aanwezig is geweest op zijn werk, maar levert op zich geen bewijs van zijn door u beweerde arrestatie. Bovendien gaat het slechts om een kopie en heeft het document sowieso al een geringe bewijswaarde. De medische attesten met betrekking tot uw moeder maken duidelijk dat zij gezondheidsproblemen heeft, maar tonen op zich geen verband aan met de door u beweerde mishandeling. De kopie van een aanvraag d.d. 10/12/1392 (01/03/2014) die uw moeder geschreven heeft voor een afspraak met de directie van de provinciale justitie naar aanleiding van de arrestatie van haarzelf en uw broer M. toont hoogstens aan dat uw moeder een dergelijk voorafgedrukt aanvraagformulier heeft ingevuld, maar niet dat zij deze aanvraag daadwerkelijk heeft overgemaakt aan de aangeschreven dienst. Bovendien betreft het hier andermaal slechts een kopie en dus een document met beperkte bewijswaarde. De afprint van de officiële website van de Iraanse politie en de informatie over Iraanse strijdkrachten die naar Syrië gestuurd worden/werden, behandelen algemene informatie en tonen op zich geen persoonlijke link met u aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft. In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat onvoldoende werd gemotiveerd waarom tevens de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Het eerste onderdeel gaat in op (1) het gebrek aan enig bewijs dat verzoeker werkzaam was als militair bij de Sepah-e-Passaran; (2) de ongeloofwaardigheid van de aanhouding van zijn moeder en zijn broer toen zij naar het postkantoor gingen om documenten voor verzoeker op te sturen; (3) de ongeloofwaardigheid van de verzending van documenten door zijn zus, met behulp van smeergeld, terwijl verzoeker eerder verklaarde goed op de hoogte te zijn van de werking van de Iraanse post; (4) de inconsistente verklaringen aangaande de zoektocht van de autoriteiten naar verzoeker bij diens familie en (5) de ongeloofwaardigheid dat pas bij het tweede bezoek bij verzoekers moeder een huiszoeking plaatsvond. In het tweede onderdeel herhaalt verzoeker dat hij moeilijk aan bewijzen kan geraken en dat hij hierboven grondig heeft uitgelegd waarom het voor hem zo is moeilijk is, dat er aan zijn verklaringen geloof kan worden gehecht, dat dat hij tijdens het tweede CGVS-interview verschillende foto's heeft voorgelegd van bevelgevers waaronder hij zijn dienstplicht had vervuld alsook foto's van een begrafenissen van een vroegere militaire collega, dat hij verwijst naar een stuk over zijn medische problematiek en dat hij verschillende keren in tranen is uitgebarsten tijdens de interviews en er pauzes zijn gehouden teneinde verzoeker terug op zijn positieven te laten komen. Omdat verzoeker dezelfde motieven bekritiseert, worden de middelonderdelen samen besproken.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. De Commissaris-generaal of

de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. Verzoeker verwijst naar het feit dat zijn eerste asielaanvraag in zijn leven is, dat hij niet op de hoogte is van de gangbare procedure en alle bijhorende documenten die hij hierbij moest neerleggen, dat het zeer moeilijk is om iemand in vertrouwen te nemen en dat hij niemand kende en in een constante angst leefde. De Raad aanvaardt deze uitleg niet om het eerste weigeringsmotief van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Tijdens het eerste CGVS-interview verklaarde verzoeker immers dat hij in Istanbul reeds zijn familie contacteerde met de vraag om bepaalde documenten naar de contactpersoon R.K. te sturen in België, waaruit duidelijk blijkt dat hij zijn asielaanvraag toen al aan het voorbereiden was (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 15, p. 14-15). Bovendien blijkt zijn tante in Iran een advocate die verzoeker in contact bracht met R.K. die verzoeker in België kon steunen, bij wie verzoeker terecht kon. In Istanbul heeft verzoeker zijn familie gevraagd om alle documenten aangaande zijn militair verleden op te sturen naar België (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 15, p. 7). Wanneer verzoeker gevraagd wordt waarom dan niets werd opgestuurd van militaire documenten en enkel een shenasnameh en een rijbewijs wordt voorgelegd, antwoordt hij ontwijkend dat hij in Iran vijftien dagen verlof had. Nadien verklaart verzoeker: *"Ik wist op dat moment niet wat ik nodig zou hebben voor mijn interview, ik heb gevraagd om alles op te sturen wat kon, dat was toen ik in Turkije was en wilde vertrekken voor mijn interview naar België."* (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 15, p. 7). Dergelijke verklaringen doen in grote mate afbreuk aan de stelling dat verzoeker compleet onvoorbereid zijn asielaanvraag heeft ingediend. De toelichting dat hij onmogelijk een paspoort kan voorleggen is zonder belang, omdat de identiteit van verzoeker niet ter discussie staat. Verzoeker kan, in het licht van bovenstaande vaststellingen, evenmin dienstig verwijzen naar het feit dat hij Iran ontvlucht is via Kurdistan om te vergoelijken waarom hij geen enkel begin van bewijs van zijn verleden als beroepsmilitair voorlegt. De Raad treedt de Commissaris-generaal bij dat het niet aannemelijk is (i) dat alle documenten in verband met zijn werkzaamheden als militair door de autoriteiten in beslag zouden zijn genomen en er geen enkel begin van bewijs is van zijn voorgehouden militair verleden, en (ii) dat zijn broer niet meteen al de militaire documenten samen met de identiteitsbewijzen heeft opgestuurd. Verzoeker betwist geenszins de motivering met betrekking tot de documenten en foto's die hij heeft voorgelegd tijdens zijn tweede CGVS-interview. De Raad treedt de Commissaris-generaal dan ook bij dat de informatie met foto's over Iraanse strijdkrachten die naar Syrië werden of worden gestuurd algemene informatie betreft die geen persoonlijke link heeft met verzoeker. Dit geldt evenzeer voor de documenten die thans bij het verzoekschrift worden gevoegd: een uittreksel uit het rapport *"Iran: Political Opposition Groups, Security Forces, Selected Human Rights Issues, Rule of Law"* van juli 2015 van Austrian Red Cross ACORD (verzoekschrift, stuk 3); een internetartikel *"Syria: Are Captured Iranians Military Men or Engineers"* van 27 januari 2012 van content.time.com (verzoekschrift, stuk 4); twee internetartikels: *"How Many Iranian Forces Are Fighting and Dying in Syria?"* van 28 oktober 2015 van Newsweek.com en *"Iran and Hezbollah controlling Assad's army, say Syrian army defectors"* van 18 november 2015 van middleeasteye.net (verzoekschrift, stuk 5); een uittreksel uit het rapport *"Human Rights and Democracy report 2014: Islamic Republic of Iran – in-year update July 2015"* van UK FCO van ecoi.net (verzoekschrift, stuk 6) en een internetartikel *"Iran blast – near military academy"* van 29 november 2011 van beforeitsnews.com (verzoekschrift, stuk 7). Ten aanzien van het medisch attest dat vermeldt dat verzoeker lijdt aan ernstige folliculitis aan de rug, hypercholesterolemie en spanningshoofdpijn (verzoekschrift, stuk 8), dient te worden vastgesteld dat dit niet van die aard is de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Bijgevolg kan het niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

De Raad is verder van oordeel dat niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om verhoord te worden, noch dat de door hem voorgehouden stress en emoties tijdens de interviews van die aard waren om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort geldig blijven.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet noodzakelijk schriftelijke bewijzen hoeft voor te leggen, doch de Raad wijst erop dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Gelet op (i) deze verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in het asielrelaas die de essentie raken van de reden om uit Iran te vertrekken, (ii) het feit dat hij over het gebrek aan enig begin van bewijs van zijn militair verleden geen aannemelijke rechtvaardiging kan geven en (iii) de vaststelling dat hij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van zijn militair verleden tot gevolg heeft dat de problemen die ermee verbonden en er volgens verzoeker uit gevolgd zijn evenmin worden aanvaard, besluit de Raad dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden asielproblematiek. Het eerste weigeringsmotief, samen genomen met de motieven over de documenten, schraagt de bestreden beslissing, zodat een onderzoek van eventuele kritiek op de overige, overvloedige motieven geen invloed heeft op deze beslissing.

Om deze reden kan verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.4. Waar verzoeker in het onderdeel over de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aanvoert dat niet is gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het betoog mist feitelijke grondslag.

Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad stelt echter vast dat de door verzoeker aangebrachte informatie niet aantoonde dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

Er kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP